

РЕШЕНИЕ

№ 41794

гр. София, 14.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8610** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Б. С. - гражданин на И. срещу Решение №4320/29.07.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Б. С.- гражданин на И..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал И. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване, не е налице вътрешен въоръжен конфликт и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход, най- вече, че е приел Християнството , като този факт не е отчетен от административния орган и ако се завърне в И., ще бъде убит. Искане се отмяна на Решението и връщане на преписката за ново разглеждане.

В съдебно заседание, оспорващият- Б. С. редовно и своевременно призован не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Л.,редовно преупълномощен от адвокат И., определена от САК за процесуален представител на оспорващия и назначен от страна на съда, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно

призован се представлява от юрисконсулт Хичовски редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Представителят на СГП- прокурор К. намира жалбата за неоснователна

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 6865/07.05.2025 година на Началник ГПУ- Е.- Комисар е наложена ПАМ-“ Връщане до страна на произход- И.“ на Б. С. Б. Кенари- гражданин ан И..

На 21.05.2025 година чрез Дирекция „ Миграция оспорващият депозирал Молба до ДАБ за предоставяне на международна закрила.

След регистриране на молбата, на 21.05.2025 година оспорващият попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че е гражданин на И., етническа принадлежност персиец, по религия протестант, образование средно по професия- строител, неженен и владее персийски език, запознат е с Указанията относно реда за подаване на молби за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, със Списъка на организациите, предоставящи безплатна правна помощ и му снета Евродак дактилоскопна експертиза.

На 06.06.2025 година с оспорващия е проведено интервю в присъствието на преводач от персийски език- И. З., в което той посочил, че няма пречка явлият се преводач да осъществи превода, няма комуникативни пречки, персиец е, само в България е подавал молба за закрила, напуснал е И. преди около три години нелегално и заминал за Турция и там е живял цялото време нелегално, а след това продължил за България, пристигнал е около преди един месец в България нелегално, преминал границата пеша и е бил задържан на границата от българските власти и първоначалното му намерение е било да продължи до друга държава, като не е имал информация за РБ и не е знаел, че България е сигурна страна и следа като е разбрал, че България е член на Ш. пространство решил да остане тук, бил е задържан, но не е имал присъда в И.- преди три години, когато властите са арестували всички младежи по протестите, като само веднъж са го задържали, като той лично не е участвал в протестите, но се е появила снимката на човека, който убива хората,той е от структурата на Б. и оспорващият започнал да разпространява неговата снимка, като този човек го изнасиллил когато бил на 10 години и материалите, които е приложил сочи как е бил жестоко пребит от този човек, и след този побой започнали да го преследват и затова решил да избяга, израснал е в мюсюлманско религиозно семейство,но той не е такъв, само няколко приятели са знаели ,че той е разпространил снимката на човека, и когато се разбрало,че е християнин са започнали да го тормозят , а профилът, от който е качил снимката на човека, който го пребил е бил фалшив и не очаквал, че ще се разбере, че той го е разпространил, а след побоя решил да замине в Турция и там се възстановял 2 месеца след побоя при негови роднини, не е членувал в политическа партия, протестант е и е имал проблеми след като си сложил обеща с кръст и станала протестант преди около 4 години и незнаел, че може да го преследват ако си смени религията, в И. в неговия град има църква, която е посещавал няколко пъти, не е бил официално покръстен, а носи християнството в сърцето си, обещата с кръста му не е от И., а от България носел си кръст на синджирче, но не се е виждало, и много пъти са го заплашвали заради религията и е искал да отиде в сигурна държава, която и да е,иска да му бъде разрешено да остане в България да живее.

На 22.07.2025 година Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Становище до Председател на ДАБ към МС, с което предложил на оспорващия да бъде отказано предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 29.07.2025 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение №4320, с което отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението е връчено на оспорващия на дата 04.08.2025 година и текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от персийски език.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84,ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните: Оспореното Решение №4320/29.07.2025 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48 от ЗУБ е предоставено правото да се произнася по молби за предоставяне на международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето И. И. към датата на издаване на Решението е заемал длъжността- Председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните и материално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 21.05.2025 регистрирана на 21.05.2025 година, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут

Проведено е интервю от Интервюиращ орган, като административният орган е анализирал бежанската история на оспорващия. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсещ закрила "е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 21.05.2025 година/ регистрирана в ДАБ на 21.05.2025 година/ представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за

задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 15.01.2025 година и то лично съгласно разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от арабски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно; „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взела окончателно решение; а „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС; и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от персийски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход.

Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1 , т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице,

„статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си И. през 2022 година заминал нелегално за Турция, там останал около три години и решил да замине за друга държава без значение коя, не знаел, че България е сигурна страна, а причината за напускането на И. е, че е сменил религията си – приел е Християнството преди около 4 години, бил е изнасилен, когато е бил на 10 година от един човек, чиято снимка се появила на протестите и той започнала да я разпространява, бил е арестуван заради протестите, но след това е бил пуснат, няма присъда и е заплашван и издирван от Б..

Обосновано административният орган е приел, че молбата за предоставяне на международна закрила е неоснователна, защото на фона на общата общественно-политическа и социално-икономическа обстановка в И. той е направил неумел опит да представи бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти и то само и единствено с цел да получи закрила, като за тази цел е изложил твърдение, че е сменил религията си и затова е бил преследван.

От приложената Справка от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ от 21.07.2025 година е видно, че иранските власти не позволяват преминаването от Ислям към друга религия и повечето иранци се смятат за мюсюлмани, обръщането към християнството се разглежда като вероотстъпничество и може да бъде наказано със смърт, а положението на етническите и религиозните малцинства в И., например курдите е белязано от система на дискриминация и ограничен достъп до социални, икономически и политически права, като в страната има три различни християнски групи – арменци, ахлдейци и асирийци, и само християните, които са успели да докажат, че са изповядвали тази вяра преди създаването на Ислямска република И. през 1979 година имат право да практикуват религията си, даден мюсюлманин може да бъде арестуван, нападат или наказан със смърт в случай на преминаване към друга религия, а лицата, приели друга вяра от исляма са принуждавани от властите да напуснат страната, а християните, приели тази вяра от друга религия са обект на арести и злоупотреби от страна на иранските власти и също са изпращани на заточение в отдалечени части на И. или са принуждавани да се подложат на превъзпитание с ислямски духовници и на натиск да приемат обратно исляма, особено след освобождаването им. Понякога сменилите вярата си лица са подложени на нападки от семействата си, членовете на семейството си и от обществото като цяло, властите налагат лишаване от свобода на християни, приели тази религия по обвинения в престъпления против националната сигурност, а Шариатското право не позволява обръщане от ислям в друга религия и не е възможно човек да промени своята религиозна принадлежност в личната си документация, ако новата вяра на новопокръстените стане известна е много вероятно последният да загуби работата си, а правителственият контрол много по-голям в градовете, докато провинциалните райони са по-малко наблюдавани и анонимността на градските райони дава на християните повече свобода да организират срещи и дейности в сравнение с провинциалните райони, а новопокръстените, които се завръщат в И. без да привличат внимание, могат да не срещат никакви проблеми, но ако лицето е вече било наблюдавано, то при връщане за него би могло да има последствия/с уточнението, че историята на оспорващия е противоречива/.

Оспорващият не е представил нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство доказателства за това, че си е сменил религията и свързаните с това посегателства върху него, като в интервюто е посочил, че не е официално покръстен и е приел християнството единствено в сърцето си, и не съществуват никакви доказателства за принадлежността му към християнската религия. Наред с това твърденията са му противоречиви-в интервюто един път сочи, че е приел християнството преди 4 години, а след

това от сравнително скоро, ходил е на църква в града, където е живял- Р., а такъв град няма има Р. (на [персийски](#): С., в превод *дъждовен град*) е град в И., център на остан Г. Населението му е над 560 000 души. Намира се на река С. руд и е близо до брега на [К. море](#). С. руд е най-голямата река в провинция Г., която се влива в К. море. Разположен е на 300 км. от столицата Т. Известен е със старите си колоритни базари. Най-известният от тях е откритият базар Р., който датира от Сефевидската ера. През 1920-1921 градът е център на [Персийската съветска социалистическа република](#), начело с Мирза К. хан.

В И. въпреки, че мюсюлманска държава има 400 църкви.

Освен това, историята му е недостоверна- твърди, че е израснал в силно религиозно семейство и не е знаел, че след смяната на религията ще има преследване / което сочи, че едва в България и в хода на производството по предоставяне на международна закрила е разбрал този факт и го е използвал за да получи закрила.

Настоящият съдебен състав намира, че историята за смяната на религията и настъпилото след това преследване от така наречените Б. е нелогична и недостоверна. На първо място, няма доказателства, че оспорващият е сменил религията си, / покръстен или какъвто и да е документ/, че е сменил религията си. На второ място, твърди, че носил обеща с кръст, след това синджир с кръст, който криел и не се виждал, а след това кръстът му е бил от България, а не от И. и възниква въпросът как както сам твърди оспорващият изобщо не е знаел за България, докато е бил в И. е получил синджира с кръста в И. и там го е носил- очевидно е, че след като е пристигнал в РБ е бил заловен от граничните власти и до провеждането на интервюто е имал достатъчно време да се запознае с нормативната уредба по предоставянето на международна закрила и да изтъква факти, които са общоизвестни само и единствено с цел да получи международна закрила. Наред с това, той изобщо не е искал да остане в РБ, но е подал молба за закрила след като е бил задържан и след като разбрал, че България е в Шенген, решил да подаде молба за закрила, за да отиде в Европа.

Наред с това твърдението му, че е бил преследван заради разпространена снимка на човек от Б., който го е изнасил, когато е бил 10 годишен в Интернет и започналите след това преследвания срещу него и нанесеният му побой от тях е недостоверно. На първо място, приложените снимки на лице, на което се твърди, че е той по никакъв начин не може да бъде доказателство, че двете снимки са негови и че именно твърдените лица са му нанесли побой и той е бил издирван от тях за да го убият като си е сменили религията/ при посочено обстоятелство, че неговото семейство е силно религиозно и финансово осигурено и как са му позволили да си смени религията и то само в сърцето му, а изтъкнатите опасения от преследване са хипотетични и недоказани.

Следва да бъде посочено, че Б. е иранска полувоенна доброволческа организация, основана през 1979 г. по инициатива на аятолах Р. Х.. Създадена е като част от иранския Корпус на стражите на ислямската революция (КСИР) и се състои предимно от млади доброволци, които участват в дейности по вътрешна сигурност, охрана на обществения ред, социална помощ и религиозни церемонии. Изпълнява ролята на народна милиция, като участва в осигуряване на вътрешна сигурност, поддържане на обществения ред, предоставяне на социална помощ и организиране на религиозни церемонии. Членството може да донесе предимства при кариерното израстване, тя е една от петте основни сили в състава на иранския Корпус на стражите на ислямската революция.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят

на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“ гласи: „Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“. Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция, трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми: физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история цели да установи преследване, което е само и единствено на защитната теза на оспорващия и историята е твърде противоречива.

Общото твърдение, че е напуснал родината си И., защото е сменил религията си и е бил подложен на преследване и издирване, не може да доведе до извод, че той е напуснал И. заради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения – чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до

нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б.”в”от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б.”в” от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт", независимо, че САЩ нанесе въздушни удари в И., но на 23.06.2025 година е постигано сПроземение за прекратяване на Огъна между И. и И. .

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал И. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия И. от 21.07.2025 и от 20.10.2025 година от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ към МС е видно, че в И. няма вътрешен въоръжен конфликт и създамата се ситуация през месец юни 2025 година между И. и И. е приключила със сключване на споразумение за прекратяване на огъня.

Твърдението на оспорващия, че Решението е издадено без да са анализирани всички доказателства и неговата бежанска история не се споделя от настоящия състав. Административният орган няма задължение да събере всички възможни доказателства по преписката, а да събере достатъчно такива, които да мотивират издаденото волеизявление. От страна на оспорващия не са били представени никакви насрещни доказателства в защита на неговата теза. В този смисъл е и Решение № 3508 от 08.04.2021г. по адм.д. № 1331/2021г. на ВАС, както и Решение № 12042 от 25.11.2021г. по адм.д. № 8407/2021г. на ВАС.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с

личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.
Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини по чл.8,ал.9 и чл.9,ал.6 от ЗУБ и посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот.

В контекста на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Б. С. - гражданин на И. срещу Решение №4320/29.07.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Б. С.- гражданин на И..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.
Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: